

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἐνδωροῖς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΗΛΙΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ.φρ.χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσόσπηλαιώτισσης.

Περίοδος Β'—Τόμ. 6ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Ἰουλίου 1899

Ἔτος 21ον.—Ἀριθ 32

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια Ἰδε σελ. 252)

Εἰς δεκανεὺς τῶν εὐζωίων, ἐκτελῶν
χρὴν γραμματέως, ἡγέρθη καὶ ἀνέγνω
τὸ ἔγγραφον, κατὰ τὸ ὅποιον, οἱ
ἐγγεγραμμένοι Σαὶν Ροκαντὲν καὶ Πα-
παρίκος, κατηγοροῦντο ὅτι παρέσχον εἰς
τὸν ἐχθρὸν πληροφορίας περὶ τῆς δυνά-
μειος καὶ τῆς θέσεως τοῦ στρατοῦ, καὶ
ὅτι εἶχον στρέψη τὰ ὅπλα κατὰ τῆς
ἑαυτῶν πατρίδος, — ἐγκλήματα
προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ
τιμωρούμενα διὰ θανάτου.

Ὁ Ρογήρος, μόλις ἤκουσε
τὰ ὀνόματα τῶν κατηγορουμέ-
νων, ἐξέβαλεν αἰμωγὴν, ἥπλωσε
τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἀέρα, καὶ
κατέπεσε λιπόθυμος.

Ὁ προεδρεύων συνταγματάρ-
χος ἔκαμε μορφοσμὸν οἴκτου
καὶ διέταξε τοὺς ναύτας νὰ βγά-
λουν ἔξω τὸ παιδί καὶ νὰ το
περιποιηθῶν.

Εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπου-
σίας τῶν τριῶν φίλων, προσήλ-
θεν ὁ Ρενώ καὶ ἔδωσε τὴν κατά-
θεσιν τοῦ Ἐπανελάβε με περισ-
στέρας λεπτομερείας, ὅσα εἶχεν εἰπῇ
καὶ εἰς τὸν στρατάρχην. Παρεκά-
λινε τὸ συμβούλιον νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἔγ-
γραφα, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρῃ, ἐσύστησε νὰ
τα συγκρίνουν μετὰ τὴν πρὸς τὸν δοῦκα
ἡλλὸν ἐπιστολήν, καὶ προσέθεσεν ὅτι,
δυστυχῶς, οὐδεμία ἐχώρει ἀμφιβολία...
Μετὰ τὴν κατάθεσιν του, ὁ κκοῦργος
ῆλθε καὶ ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ πορευ-
θῇ, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ παρουσιασθῇ πρὸ
τῶν θυμάτων του, ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθε-
λεν ἐπανελθῇ ὁ Ρογήρος, ὁ Παπαρίγ-
κος καὶ ὁ Λαζουρέκος.

Τῶντι, τὸ παιδίον συνήλθε καὶ ἐπέ-
μεινε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν αἰθουσαν, διὰ
νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν θεῖόν του. Ἐκεῖ τὸν
ἐκάλειεν ὁ συνταγματάρχης καὶ ἤκουσε
μὲ μεγάλην εὐμένειον τὴν σύνοτον
ὑπὲρ τοῦ δυστυχικοῦ ἱππότητος ἀπολογίαν
τοῦ Ἡκουσεν ἐπίσης εὐμένως καὶ ὑπο-
μοντικῶς τοὺς δύο Πιζοναύτας, — οἱ

ὁποῖοι τα ἑκαμὴν πάλιν θάλασσα μετὰ τὴν
εὐγλωττίαν των, — καὶ ἔδωκεν ἀλληλο-
δικαδῶχος τὸν λόγον εἰς τὸν ἀξιωματι-
κόν, τὸν ἐπιφορτισθέντα νὰ ὑποστηρίξῃ
τὴν κατηγορίαν, καὶ εἰς τὸν ὑπολογαγόν,
ὁ ὁποῖος διωρίσθη αὐτεπαγγέλτως συνή-
γορος τῶν κατηγορουμένων.

Κατόπιν τὸ δικαστήριον ἀπεσύρθη πρὸς
συνδιάσκεψιν.

Ἡ ἀπουσία του δὲν διήρκεσε πολὺ.
Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψεν εἰς τὴν αἴθου-
σαν, καὶ ὁ πρόεδρος ἀνέγνωσε μεγαλο-

«Τρεῖς ναῦται ἔπεσαν κάτω μετὰ τὰ κεφάλια σπασμένα.» (Σελ. 258, στήλ γ.) καὶ κατηνάλισκον τὸσον
φῶνος τὴν ἀπόρασιν — φεῦ! καταδικα-
στικήν.

Ἐκήρυτταν ἐνόχους τοὺς δύο κατηγο-
ρουμένους καὶ τοὺς κατεδίκαζεν ἐρήμην
εἰς θάνατον. Ἄν κατώρθωναν νὰ τοὺς
συλλάβουν, ἡ ποινὴ ἢ ἐξετελεῖτο ἐντὸς
εἰκοσιτεσσάρων ὥρων.

Ὁ Ρογήρος τα ἤκουσε, χωρὶς νὰ προ-
φέρῃ λέξιν. Ἐγένετο ὡς πτώμα,
κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξῆλθε,
συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν πιστῶν του φίλων.

— Ἀσχημά τὴν ἔχουν οἱ κακόμοιροι
οἱ ἀφεντάδες! . . . ἐσκῆτετο ὁ Λαζουρέκος.

— Ἐννοια σου, γιατί κ' ἐμεῖς δὲν
θὰ καθήσουμε μετὰ σταυρωμένα χεῖρας! εἴ-
πεν ὁ Παπαρίκος, ὥς νὰ εἶχε μαντεύσῃ
τὴν σκέψιν τοῦ φίλου του.

— Ἐννοεῖται, πῶς θὰ κάμουμε τὸ
διάβολο τέσσαρα διὰ νὰ τοὺς σώσουμε!...

— Δύσκολο . . . πολὺ δύσκολο. . .
ἐπιθύρειν ὁ δυστυχὴς Ρογήρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΟΠΟΥ Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΝΟΑΡΜΩΝ ΛΑΜΒΑΝΕΙ
ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ

Ἐπιστρέφωμεν εἰς τὸ Κάδιξ, ὅπου
μεταβίβουν, ἀρ' ἐνὸς μὲν ὁ Ρενώ, κατ'
ἐντολήν τοῦ στρατάρχου, διὰ νὰ διευκο-
λύνῃ τὴν ἀπόδρασιν τοῦ Σαὶν Ροκαντὲν
καὶ τοῦ Πηλουάου, ἀρ' ἐτέρου δὲ ὁ
Παπαρίκος, μετρημισμένος εἰς ἰσπανὸν
ἀλιέα, — ἐν ἀγνοίᾳ βέβαια τοῦ στρατάρ-
χου, — διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ.

Εἰς κεντρικὸν μέρος
τῆς πλώεως εἶχεν ἀνοίξῃ
ἐσχάτως ἐν εὐπρεπεί
καπηλεῖον καὶ ἐστιατό-
ριον, τὸ ὁποῖον ὁ ἰσπανὸς
ιδιοκτήτης του, διὰ νὰ
κλακκεύσῃ καὶ νὰ προσ-
ελκύσῃ τοὺς Ἀγγλους,
ὠνόμασε « Ξενοδοχεῖον
τῶν Ἀγγλων » ἢ ἰσπα-
νιστί: « Π ο ζ α δ α ν τ ε
λ ο ς Ἀ ν τ ζ ε λ ι ς . »

Εἰς τὴν πιάζαν αὐτὴν
ἐσύχναζον ἡμέραν καὶ
νύκτα τὰ πληρώματα
τοῦ βρεττανικοῦ στόλου,
καὶ κατηνάλισκον τὸσον
μεγάλως ποσότητος τζίν καὶ οὐίσκι,
ὥστε θὰ ἤμπορῶσαν νὰ ἐπιπλεύσῃ ἐπ'
αὐτῶν καὶ τὸ μεγαλύτερον θωρηκτὸν των.
Δύο ἡμέρας μετὰ τὸ πολεμικὸν συμ-
βούλιον, τὸ ὁποῖον διηγήθημεν, εἰς τὰς
ἐννέα τὸ βράδυ, τὸ καπηλεῖον ἦτο γε-
μάτον ἀπὸ Ἀγγλους μεθυσιμένους, κατὰ
τὸ σῶμα.

Ἐνας ναύτης γιγαντιαῖον ἀναστήμα-
τος ἐκτύπησεν ἔξωκτα τὸν γρόνον τοῦ
ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀνεφώνησε:

— Προσεῖνω μία πρόπονσι!

— Οὐρρά! . . . Μπαρό, Τζὼν! . . .
ἀπῆλθον ἑκατὸν φωναὶ βραχνιασμένα.

— Πῖνω τὴν υγεία τῆς Ἀγγλίας! . . .

— Μπαρό! . . . Ζήτω ἡ Ἀγγλία! . . .
Ζήτω ὁ Τζὼν! . . .

— Σταθῆτε, δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη. . .

Πῖνω τὴν υγεία τῆς Ἀγγλίας. Ζήτω
ἡ Ἀγγλία! Καὶ κάτω ἡ Γαλλία!

Ὁ ἐνθουσιασμός, τὸν ὁποῖον ἐξῆγειρε

τὸ πρῶτον μέρος τῆς προπόσεως, μετε-
δλήθη εἰς φρενίτιδα ἅμα ἠκούσθη τὸ
δεύτερον.

— Κάτω ἡ Γαλλία! Κάτωωω !!!
ἐφώναζαν οἱ μεθυσμένοι.

Καὶ ἐπετοῦσαν τοὺς σκούρους των εἰς
τὸν ἄερα, καὶ ἐκινούσαν μετ' ἀγρίαν παρα-
φορὰν τὰ χέρια, ὡς νὰ εἶχαν καὶ νὰ ἐ-
ξέσχίζαν Γάλλους.

Τότε εἰς τῶν παρόντων τζέντλεμαν
συνέλαβε τὴν μεφαλοφυᾶ ἰδέαν νὰ διατά-
ξῃ ἀπὸ ἓνα πόντος ζεστόν, διὰ νὰ το
πίουν «ὕπερ τῆς ἐξαφάνσεως τοῦ γαλ-
λικοῦ ἔθνους γενικῶς, καὶ τῶν γάλλων
ναυτικῶν ἰδιαιτέρως.»

Ἐγίνε χαλασμός κυρίου. Καὶ ἐν ᾧ
ἐξεφώνιζαν ὅλοι, διατάσσοντες τὸν κά-
πηλον νὰ φέρῃ γρήγορα τὸ «ζεστό»,
ἄνθρωπός τις, τυλιγμένος μ' ἓνα μεγά-
λον μανδύαν καὶ καθήμενος παράμερα
μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐσηκώθη δια-
μιάς, ἀνέβη εἰς ἓνα τραπέζι, καὶ ἐφώναξε:

— Τζέντλεμαν . . .

Οἱ ναυτικοὶ προσέβλεψαν περιφρονητι-
κῶς τὸν «στεριανόν» αὐτόν, ὁ ὁποῖος
ἐτολμοῦσε νὰ λάβῃ τὸν λόγον εἰς κατὰ-
στημα, γενικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς θεω-
ρούμενον ὡς ἰδικόν των. Ἄλλ' ὁ ἄγνω-
στος ἐξηκολούθησε μετ' ἀταραξίαν:

— Τζέντλεμαν, σὰς παρακαλῶ, ἐπι-
τρέψατέ μου νὰ προσφέρω ἐγὼ τὸ πόντος,
τὸ ὁποῖον ἐδιατάξατε, καὶ νὰ προπίω
μαζὶ σὰς ὑπὲρ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ
γαλλικοῦ ἔθνους γενικῶς, καὶ τῶν γάλ-
λων ναυτικῶν ἰδιαιτέρως!

Αἱ ἐπευφημῖαι ἀντήχησαν ὁμόθυμοι,
καὶ ὁ μίστερ Μπρόουν, —διότι αὐτὸς ἦτο,
—ἤχηθη ἐν θοιᾷ ὑπὸ δύο ἰσχυρῶν
βραχιόνων, οἱ ὁποῖοι ἀνῆκον εἰς τὸν γι-
γαντώσωμον ναύτην.

Μετ' ὀλίγον τὸ «ζεστόν» ἦλθε καὶ τὰ
ποτήρια ἐπληρώθησαν. Ὁ πρῶτον δικη-
γόρος ἀνύψωσε τὸ ἰδικόν του καὶ ἀνέκραξε:

— Κάτω ἡ Γαλλία! Νὰ μὴ μείνῃ
οὔτε ἓνας Γάλλος!

— Οὔτε ρουθοῦν! Κάτω! Κάτω!
ἐφώναζαν οἱ μεθυσμένοι, καὶ ἐρρόφθησαν
τὸ πόντος μέχρι τῆς τελευταίας σταγό-
νος. Ἡ μέθη των εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ
κατακόρυφον. Μερικοὶ εἶχον κυλίσῃ
κάτω ἀπὸ τὰ τραπέζια.

Ὁ Μπρόουν ἐνόμισεν, ὅτι ἦλθεν ἡ κα-
τάλληλος στιγμή, καὶ προχωρήσας,
ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς:

— Κύριοι, βλέπω ὅτι εἰσθε ὅλοι γεν-
ναῖοι ναυτικοὶ καὶ πιστοὶ ὑπήκοοι τῆς
βρεττανικῆς Μεγαλειότητος. Διὰ τοῦτο
ἔχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι δὲν θάναρχοιτε
τὴν ὕβριν, τὴν ὁποίαν σὰς ἔκαμεν ἓνας
ἄθλιος Γάλλος . . .

— Ποῖαν ὕβριν; ! Ποῖος Γάλλος; !
Ποῦ εἶνε; !

Αἱ ἐρωτήσεις διεσταυροῦντο μετ' ὅσων
σας ἀπερίγραπτον.

— Θὰ σὰς εἰπῶ, τζέντλεμαν! Πρό-

καίται περὶ ἐνὸς κάποιου κόμητος Βελ-
δάλ, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἐδῶ μετ' ὅσον φά-
ραξ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀντὶ νὰ εἶνε
εὐγνώμων πρὸς τοὺς Ἕλληνας, πού τον
ἐφιλοξένησαν, ἀπεναντίας τοὺς μισεῖ,
ναί, σὰς μισεῖ, καὶ ἀπόψε θὰ ἔλθῃ ἐδῶ
διὰ νὰ σὰς μυκτηρίσῃ! Τοῦ εἶπαν νὰ
προσέξῃ καὶ νὰ φυλαχθῇ τὸν εἰδοποιή-
σαν ὅτι θὰ τα εὖρῃ πολὺ ἄσχημα ἐδῶ
μέσα, ἂν κάμῃ κανένα κίνημα· ἀλλ'
ἐκεῖνος ἀπήντησεν ὅτι δὲν φοβεῖται τοὺς
Ἕλληνας ναύτας καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ τα
βγάλῃ πέρα μονάχος του!

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροκάλεσαν ὠρυγὰς
λυσσαλέας. Ὁ γίγας Τζῶν προπάντων
ἐγίνε κατακόκκινος, πού νὰ ὠρῇ ἐμ-
πρός του καὶ ἡ παπαρούνα· ἐφώναζεν,
ὕβριζεν, ὠρῖκετο νὰ καταπιῇ ζωντανόν
τὸν ἀνόντην, πού θὰ ἐτολμοῦσε νὰ πα-
τήσῃ εἰς τὴν «Πορζάδαν ντε λὸς
Αντζελίς.»

Τόσος ἦτον ὁ θόρυβος, ὥστε κανεὶς
δὲν ἀντελήφθη τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ
Μπρόουν, οὔτε τὴν εἰσόδον τοῦ Λουδο-
βίκου Νοαρμών.

Ὁ Μαρκήσιος, ἀτάραχος, ἔλαβε θέ-
σιν εἰς ἓνα τραπέζι, ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν
τσέπη του μίαν ἐπιστολὴν, καὶ τὴν ἐξα-
ναδιάσσε μετ' ἡσυχίαν:

«Ἄν θέλετε νὰ λάβετε πληροφορίας
περὶ τῆς οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν ζητεῖ-
τε, ὑπάγετε ἀπόμε εἰς τὴν Πορζάδαν
ντε λὸς Αντζελίς καὶ περιμένετε.
Ἐνας φίλος θὰ ἔλθῃ νὰ σὰς εὖρῃ. Νὰ
ὑπάγετε μόνος καὶ νὰ μὴ δεῖξετε τὴν
ἐπιστολὴν αὐτὴν εἰς κανένα.»

— Ὑπογεγραμμένος ὁ λόρδος Δού-
δλαϊν, ἐσκέπτετο πολὺ παράξενον καὶ
πολὺ μυστηριώδες. Ἀλλὰ τί σημαίνει!
Ἐγὼ εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ ἐκτεθῶ εἰς ὅλους
τοὺς κινδύνους διὰ νὰ εὖρῃ τοὺς συγγε-
νεῖς μου. Ἄς γίνῃ ὅ,τι θέλῃ.

Ἐν τούτοις ὁ θόρυβος ἤρξανε ὁλονέν,
καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασεν εἰς τοιοῦτον ση-
μεῖον, ὥστε ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών ἤ-
σθάνη περιέργειαν νὰ μάθῃ τί συμβαίνει
τελοσπάντων.

— Σὰς παρακαλῶ, τί σημαίνει αὐτός
ὁ θόρυβος; ἠρώτησεν εἰς ἀμεμπτον ἀγ-
γλικήν, ἓνα ἐκ τῶν ὀλιγώτερον μεθυ-
σμένων τῆς συντροφίας.

— Τζέντλεμαν, ἀπεκρίθη ὁ ἐρωτη-
θεὶς ναύτης, εἰμὲθα ἀγανακτισμένοι ἐναν-
τίον τῶν Γάλλων, καὶ προπίνομεν ὑπὲρ
τῆς ἐξοντώσεώς των.

— Γελῶς! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος,
ὀργισθεὶς· σὰς συμβουλεύω νὰ προπίετε
τώρα καὶ ὑπὲρ τῆς νίκης σας, διότι δὲν
θὰ εἰσθε εἰς θέσιν νὰ το κάμετε μετὰ τὴν
μάχην.

Ὁ ναύτης ἀπήντησε μετ' ἑνὶ φρικτῇ
βλασφημίᾳ· κατόπιν, μὴ ἔχων ἄλλα
ἐπιχειρήματα, ἔστειλε τὸν γρόνον του μετ'
ὅλην του τὴν δύναμιν κατὰ τῆς κεφαλῆς
τοῦ ἀντιπάλου.

Εὐτυχῶς, ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών ἐ-
χαμήλωσεν ἐγκαίρως τὴν κεφαλὴν, καὶ
ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὴν ἀγγλικὴν πυγμα-
χίαν, καὶ ἐκτὸς τούτου ἦτο προικισμένος
μετ' ἐκτακτον σωματικὴν ῥώμην, ἐπέτε-
σε κατὰ τοῦ ναύτου μετ' ὀλίγων γρονθο-
κοπημάτων. Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα
τὸν ἔθεσεν ἐκτὸς μάχης, μετ' ὅσον πόν-
τον μελανόν καὶ πρησμένον, καὶ μετ' ὅσον
ποσὰ δόντια σπασμένα . . .

Εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ ἡττημένου,
— κραυγὰς λύσεως καὶ πόνου, — προσέτρε-
ξεν ὁ Τζῶν ἐξηγριωμένος εἰς ἄκρον, καὶ
ἠρώτησε τί συμβαίνει.

— Νά, αὐτός ὁ παληογάλλος.
εἶπεν ὁ ναύτης.

— Γάλλος; ! ἀνέκραξεν ὁ Τζῶν
γουργυλόνων τὰ μάτια.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, καὶ
βλέπων τὰς ἐχθρικὰς διαθέσεις τῶν συμ-
ποτῶν, οἱ ὁποῖοι ἠγείροντο ἀπειλητικῶς
πρὸς αὐτόν:

— Εἶμαι ὁ κόμης Βελδάλ, καὶ ἦλθον
ἐδῶ μετ' ὅσον φάραξ.

Δὲν περιγράφεται ὁ λυσσαλέος ἀλα-
λαγμός, ὁ ὁποῖος διεδέχθη τὰς λέξεις
ταύτας.

— Εἶνε ἐκεῖνος! εἶνε ὁ Γάλλος
Θάνατος! Θάνατος! ἐφώναζαν οἱ ἄγ-
γλοι.

Μετ' ὀλίγον ὁ Νοαρμών ἐπερικυκλώθη
ἀπὸ τὸ μαινόμενον ἐκεῖνο πλῆθος· εἰς
τὰς περισσοτέρας χεῖρας ἐξήστραπτον
μάχαιραι. . . Τετέλεστο! . . . ἦτο
χαμένος.

Ἡδὴ ἐσυλλογιζέτο πῶς νὰ πωλήσῃ
ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀκριβώτερα τὴν ζωὴν
του, ὅταν ἓνας ἰσπανὸς ψαράς, καθήμε-
νος εἰς μίαν γωνίαν καὶ παρακολουθεῖς
ἀδιαφόρως μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης
τὴν σκηνήν, —ἀνεπήδησε καὶ ἐφώναξε:

— Θάρρος, ἐκλαμπρότατε! Μὴ φο-
βάσθε καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ!

Ὁμιλῶν ἀκόμη, ἤρπασεν ἓνα ξύλινον
θρανίον, στερεώτατον καθὼς ἐφαίνεται,
καὶ εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα ἐθρυμματί-
σε τοὺς ὀλίγους λαμπτήρας, οἱ ὁποῖοι
ἐφώτιζαν τὴν αἴθουσαν.

Σκότος ἐγίνεν ἀμέσως βαθύ.

Κατόπιν ἀντήχησε κτύπος ὑπόκωφου
καὶ τρεῖς ναῦται ἔπεσαν κάτω μετ' ὅσον
φάλια σπασμένα.

Ὁπλισμένος πάντοτε μετ' ὁ θρανίον
του, τὸ ὁποῖον, ὡς καταπέλτης, ἀνέτρε-
πε τὰ πάντα κατὰ τὴν διάδοσίν του, ἐ-
μυστηριώδους ψαράς ἐξώρμησε μέσα εἰς
τὸ σκότος.

Φαίνεται, ὅτι εἶχε σημειώσῃ καλὰ τὴν
θέσιν τοῦ μαρκησίου, πρὶν σβύσῃ τὰ
φῶτα, διότι διητυνῶθη κατ' εὐθείαν πρὸς
αὐτόν, τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ τοῦ
ἐπιθύρσεν εἰς τὸ αὐτί:

— Σιωπὴ! ἔλατε μαζὶ μου!

(Ἐπεται συνέχεια)

KIMON AAKIANE

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Θεὲ νὰ εἶσαι ἀληθινός
Φίλος καὶ παντοτεινός·
Σὺν σὲ προσκαλοῦν καὶ πᾶς
Στοὺς ἀνθρώπους, πού ἀγαπᾶς.
Ἰτίς χαρές των τρέχ' ἀργά
Καὶ ἑτὲς λύπες των γοργά.

Πῶς εἶμασ' ὅλοι θύματα
Τῆς τύχης, νὰ στοχάζεσαι,
Κι' ὅσα κι' ἂν ἔχῃς χρήματα
Μὴν παύῃς νὰ ἐργάζεσαι

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΥΠΕΡΚΟΜΕΘΑ ἐπὶ τῆς ἀρι-
στερᾶς ὁχθῆς τοῦ
πρωτοῦ τῶ ὕδατος
Ἰλισσοῦ, ἐπὶ τοῦ
χώρου, τὸν ὁποῖον
κατεῖχε τὸ πα-
νάρχαιον προά-
στιον Ἀγραι,
εἰς τὴν περιοχὴν
τοῦ ἀττικοῦ δήμου Ἀγρι-
λῆ. Μεταξὺ τῶν ναῶν, τῶν
ἐπαύλειων καὶ τῶν ἄλλων
οἰκοδομημάτων, τὰ ὁποῖα
ἐκτελέσθησαν ἐν αὐτῷ κατὰ τὰ Παναθη-
ναία τοῦ ἔτους 330 π. Χ. Μέχρι τοῦ
ἔτους τούτου βεβαίως αἱ ἐργασίαι δὲν εἶ-
χον τελειώσῃ· φαίνεται ὅμως ὅτι χάριν
τῆς ἐορτῆς οἱ πρόγονοί μας Ἀθηναῖοι
ἔσπευσαν νὰ τὰς συμπληρώσουν ἐκ τοῦ
προχείρου, ἀπαράλλακτα δηλαδὴ ὅπως
ἔκαμαν καὶ οἱ ἀπόγονοί των μετὰ εἰκοσιν
αἰώνων, χάριν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώ-
νων τοῦ 1896!

Πῶς ἦτο τὸ Στάδιον εἰς παλαιότε-
ρους χρόνους, μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ
Λυκούργου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκίφρονος καὶ
συγγρόνου τοῦ Δημοσθένους, δὲν γνωρί-
ζομεν ἀκριβῶς. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι οἱ
Ἀθηναῖοι ἐπωρλήθησαν τοῦ φυσικοῦ
σχηματισμοῦ τοῦ χώρου, τῆς μικρᾶς δη-
λαδὴ καὶ ἐπιμήκους ἐκείνης κοιλάδος,
τῆς περιοριζομένης γύρω ὑπὸ λόφων, —
ἐν τῶν ὁποίων ἐπισημότερος ὁ Ἀρδη-
τις, —διὰ τὴν χρησιμοποίησιν ὡς τό-
πον ἀγώνων, ἀνευ σπουδαίων προπαρα-
σκευῶν. Μία πρόχειρος ἰσοπέδωσις τοῦ
ἔδαφους, μία ὑποστήριξις τῶν ἄκρων
τῶν παραλλήλων λόφων διὰ λιθοδομίας,
μία γέφυρα ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ, —ἰδοὺ ἴσως
τὰ μόνον τεχνικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα εἶχον
ῥῆμα εἰς τὸ πανάρχαιον Στάδιον. Ἀλλὰ
καὶ αὐτὰ ἀκόμη εἶνε εἰκασίαι, διότι δὲν
ὑπάρχει σαφὲς ἂν τὸ Παναθηναϊ-
κὸν Στάδιον ὑπῆρχεν ἐδῶ καὶ πρὸ τοῦ
Λυκούργου, ἢ ἂν ὁ Λυκούργος αὐτὸς τὸ
ἐξημύρηνεν ἐξ ὀλοκλήρου, διὰ πρῶ-
την φοράν χρησιμοποιοῦν τὴν μεταξὺ τῶν
ἐκείνων κοιλάδα.

Ὅπως δὲ ἦτο, εἶνε ἀναμφισβήτητον

ὅτι ἐπὶ Λυκούργου, ἀπὸ τοῦ 333 μέχρι
τοῦ 323 π. Χ., τὸ Στάδιον ἐσχηματίσθη
καὶ ἔλαβεν ἐν τῷ συνόλῳ τὴν ὄψιν ἐκεί-
νην, τὴν ὁποίαν ἀργότερα ἐτελειοποιή-
σεν Ἡρόδοτος ὁ Ἀττικὸς. Ὁ Λυκούρ-
γος ἔπεισεν ἓνα πλούσιον Ἀθηναῖον, Δει-
νίαν ὀνομαζόμενον, νὰ παραχωρήσῃ χά-
ριν τοῦ Σταδίου ἀρκετὸν μέρος τῶν ἐπὶ
τοῦ Ἰλισσοῦ μεγάλων αὐτοῦ κτημάτων.
Ἡ κοιλὰς ὑρῶνθη καὶ ἐκανονίσθη, μετε-
δλήθησαν δὲ εἰς σωστὸν ἀμφιθέατρον
οἱ γύρω λόφοι, τὰ ἄκρα τῶν ὁποίων, τὰ
πρὸς τὸν Ἰλισσὸν προεκβάλλοντα, ἐκό-
πησαν καθέτως καὶ ὑπεστηρίχθησαν διὰ
λιθίνου θώρακος. Τὸ ἔργον ἦτο γιγαν-
τιαῖον, διότι ἐδέχθη ἀνὰ ὀρθοῦς 80,000
κυβικά μέτρα χώματος καὶ πετρῶν! Εἰ-
χε δὲ τὸ Στάδιον μήκος μέχρι τῆς σφεν-
δόνης 204 μέτρων, πλάτος δὲ 34. Ἐπὶ
τῶν δύο πλευρῶν κατεσκευάσθησαν τεσ-
σάρανκοντα ἕως ἐξήκοντα σειραὶ ἐδω-
λίων, ἐκάστη δὲ πλευρὰ διεκόπτετο ὑπὸ
ἐνδεκα κλιμάκων, διὰ τῶν ὁποίων οἱ
θεαταὶ ἀνέρχοντο εἰς τὰ ὑψηλότερα ἐ-
δῶλια, ἢ δὲ σφενδόνη ὑπὸ ἐπτά. Εἰς τὸ
οὗτω διαρρυθμισθὲν ἀμφιθέατρον, ἡδύ-
ναντο νὰ καθίσουν ἀνέτως πενήντα χι-
λιάδες ἄνθρωποι, κατὰ τοὺς μετριοτέ-
ρους ὑπολογισμούς. Καὶ ἴσως τόσοι ἀ-
πῆλυσαν τὸ θέαμα τῶν πρώτων ἐν τῷ
νεοτεύκῳ Σταδίῳ ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι
ἐτελέσθησαν ἐν αὐτῷ κατὰ τὰ Παναθη-
ναία τοῦ ἔτους 330 π. Χ. Μέχρι τοῦ
ἔτους τούτου βεβαίως αἱ ἐργασίαι δὲν εἶ-
χον τελειώσῃ· φαίνεται ὅμως ὅτι χάριν
τῆς ἐορτῆς οἱ πρόγονοί μας Ἀθηναῖοι
ἔσπευσαν νὰ τὰς συμπληρώσουν ἐκ τοῦ
προχείρου, ἀπαράλλακτα δηλαδὴ ὅπως
ἔκαμαν καὶ οἱ ἀπόγονοί των μετὰ εἰκοσιν
αἰώνων, χάριν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώ-
νων τοῦ 1896!

Πολὺ βραδύτερον, κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς

χρόνους καὶ περὶ τὰ μέσα τοῦ δευτέρου
μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, ὁ μεγαλοπρεπὴς
ἐκεῖνος Ἡρόδοτος ὁ Ἀττικὸς ἀνεκαίνισεν
ἐξ ὀλοκλήρου τὸ Λυκούργειον Στάδιον.
Περιωρίσθη εἰς τὸ ἴδιον σχῆμα, ἀλλὰ
το συνεπλήρωσε καὶ το ἐκαλλώπισεν ἀ-
παράμιλλως. Καὶ ἐν πρώτοις το ἐπέ-
στρωσε διὰ πεντελῆσιον μαρμάρου ὀλό-
κληρον, ἀπὸ τῶν κάτω τῆς σφενδόνης,
ὅπου ἐτοποθετήθησαν μαρμάρειναι ἑδραὶ
διὰ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἀρχοντας — ὅ-
πως ἦσαν καὶ εἰς τὸ Διονυσιακὸν θέατρον,
— μέχρι τῆς ἀνωτάτης σειρᾶς τῶν ἐπὶ
τῶν πλευρῶν ἐδωλίων ὠκοδόμησε δὲ καὶ
ἐν τῇ Τύχῃ, ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ λόφου,
μετ' ἄλλα τῆς θεᾶς χρυσελεφάντινον,
καθὼς καὶ νέαν λιθίνην καὶ μεγαλοπρε-
πεστάτην ἐπὶ τοῦ Ἰλισσοῦ γέφυραν. Ἀλ-
λο ἔργον γιγάντιον πάλιν. Καὶ αὐτοὶ οἱ
Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ συνε-
τισμένοι εἰς τὰ μεγάλα καὶ ὀλομάματα
κτίρια, τὰ εἶχον χάσῃ πρὸ τοῦ πλῆθους
τῶν ἐκ τῆς Πεντέλης κομιζομένων μαρ-

μάρων, καὶ ἔλεγον μετ' ἀπορίαν ὑπερβο-
λὴν: «Τὸ Στάδιον ἀνῆλωση τὸ πολὺ
τῆς λιθοτομίας τῆς πεντελῆσιου!» με-
τ' ἄλλους λόγους: «δὲν μας ἄρρησε περὶ
μάρμαρον ἑστὴν Πεντέλῃ μας!» Καὶ
ὅμως! Τὸ Στάδιον ἔλαμψε τότε ὀλομά-
μαρον, καὶ θὰ λάμψῃ ἀκόμη μίαν φοράν,
πρὶν ἐξαντληθῶν τὰ λατομεῖα τῆς ἀνε-
ξαντλήτου Πεντέλης! . . .

Ἀλλ' ἡ ἀκμὴ ἐκείνη παρῆλθε ταχέως.
Τὸ Στάδιον ἐγκατελείφθη, ἐσθάρη, ἐσυ-
λήθη, καὶ τὰ μάρμαρά του, κατὰ τοὺς
σκοτεινοὺς χρόνους τῆς δουλείας καὶ τῆς
βαρβαρότητος, ἐρρίφθησαν εἰς τὰς καμί-
νους καὶ μετεβλήθησαν εἰς ἄσβεστον.
Καὶ τὸ πάγκαλον κτίριον μετεβλήθη εἰς
ἀπέραντον εἰρείπιον, ἀνασκαρὲν καὶ κα-
θαρισθὲν μόλις κατὰ τὸ 1870. Οἱ πρε-
σβύτεροι ἐκ τῶν νεαρῶν ἀναγνώστων μου
ἐνθυμοῦνται βεβαίως πῶς ἦτο τὸ Στάδιον,
κατὰ τὴν θλίβεράν αὐτὴν ἐποχὴν τῆς ἱ-
στορίας του, δηλαδὴ πρὸ τῆς τελευταίας
ἀνακαινίσεως, ὅταν, γυμνὸν καὶ ἡρειπω-
μένον, συνεκάλει τοὺς ἀρχαιολόγους διὰ
μελέτας καὶ τοὺς ἀγιοῦπαίδας διὰ παι-
γνίδια.

Ἡ δραστηριότης ἐνὸς Τιμολέοντος
Φιλήμονος καὶ ἡ γενναιοδωρία ἐνὸς Γεωρ-
γίου Ἀβέρωφ, τὸ ἐξήγαγον πάλιν ἐκ τῆς
λήθης καὶ το ἀρύπνισαν ἐκ τοῦ μακράι-
ωνος ὕπνου του. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι θάρ-
γῃσιν πολὺ νὰ κοιμηθῇ καὶ πάλιν. . .

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΑΗΛΩΝΙ

Πουλί, πουλί, πουλάκι,
Μέσα 'στὸ κλαδί
Κρυμμένο τ' ἀηδονάκι
Γλυκοτραγουδεῖ.

Πρῶτ' ἡ προβάλλει
Μόνον 'στὴ σιγῇ
Μ' ὠραίους ἤχους ψάλλει
Τὴν χρυσὴν αὐγὴν.

Κι' ἀργὰ ἀργὰ τὸ βράδυ
Ἄσμα θαλκτικὸ
Δαλεῖ μέσ' εἰς τὸ σκοτάδι
Τὸ ἔξοχικόν.

Σιγὰ σιγὰ προβαίνει
Ὅπου κελαδεῖ, —
Βαθεῖα βαθεῖα κρυμμένο
Ποιὲς νὰ το ἰδῇ;

Γλυκεῖα γλυκεῖα ἡ λαλιά του
Μόνον ἀντηχεῖ
Ἀπὸ τὴ μοναξιά του
Ἐν τῇ προσευχῇ.

Ὡ! πῶς νὰ μάθω θέλω
Σὺν κι' αὐτὸν κι' ἐγὼ
Τοὺς ὕμνους μου νὰ στέλλω
Στὸν Δημιουργόν!

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ Γ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΥ

Συνδρομήτρια της Διαπλάσεως
τυχούσα του Παλλείου Βραβείου
ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Ἀρσακείῳ.

Ὅταν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὥραίας τελετῆς τοῦ Παλλείου, — τὴν Κυριακὴν, 27 Ἰουνίου, — ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἀπεσφράγισε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα τῆς βραβευομένης, ἐκ τοῦ ὀμίλου τῶν ἐσωτερικῶν μαθητριῶν τοῦ Ἀρσακείου ἀπεσπάσθη νεαροτάτη κόρη, μόλις δεκαεξαετής, ἐπρωχώρησεν ὑπὸ τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν, καὶ ἀνελοῦσα ἐπὶ τῆς ἐπισήμου ἐξέδρας, ἐδέχθη τὸ βραβεῖον καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐν τέλει. Ἡ συγκίνησις ἔκαμνεν ὥρδον τὸ εὐμρῶν πρόσωπόν της, καὶ ὕψους τοὺς μεγάλους καὶ ἐκφραστικούς της ὀφθαλμούς. Ἡ δὲ σεμνότης καὶ ἡ ἀφέλεια τῶν τρόπων της, ἡ γλυκεῖα παιδικὴ χάρις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν συνέκρυπτε τὴν δικαίαν τῆς υπερηφάνειαν, ἐκίνησαν ὑπὲρ αὐτῆς τὴν συμπάθειαν ὅλων τῶν παρευρεθέντων κατὰ τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην στιγμήν.

Ἦτο ἡ Βιργινία Λυκιαρδοπούλου, παλαιὰ καὶ ἐνθερμωτάτη φίλη τῆς «Διαπλάσεως», ἡ ὁποία μεθ' ὑπερηφάνειας δημοσιεύει σήμερον τὴν εἰκόνα της, ἀνταποδίδουσα τὴν τιμὴν τὴν ὁποίαν τῇ περιποιήσας, διὰ τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐπιτυχίας καὶ ἐξαιρετικῆς διακρίσεως.

Ἡ δεσποινὶς Βιργινία Λυκιαρδοπούλου, θυγάτηρ ἀρχαίου δημοσιγράφου, τοῦ κ. Γερασίμου Λυκιαρδοπούλου, κατέγεται ἐκ Κεφαλληνίας. Εἰς τὸ Ἀρσακείον ἐσπούδαζε, — καὶ τὰ πράγματα πλέον μαρτυροῦν μετὰ πόσης ἐπιμελείας, — δαπάναις τῆς Α. Μεγαλειότητος, τῆς Βασιλίσσης Ὀλγας. Μετὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ Παλλείου, ἡ εὐτυχὴς μαθήτρια ἔλαβε καὶ ἄλλην τιμὴν. Ἡ ὑψηλὴ τῆς Προστάτις τὴν ἐκάλεσεν εἰς τὰ

Ἀνάκτορα καὶ τὴν συνεχάρη θερμῶς διὰ τὸ Βραβεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπέστεψε τὰς λαμπράς της σπουδὰς. Καὶ ἦτο αὕτη βεβαίως στιγμὴ μεγάλης χαρᾶς καὶ ἱκανοποίησεως διὰ τὴν σεπτὴν Κορηγόν, διότι φέτος διὰ πρώτην φοράν τὸ Παλλεῖον Βραβεῖον ἀπενεμήθη εἰς μαθήτριαν, ἐκ τῶν ὑποτρόφων τῆς Βασιλίσσης.

Ἡ Βιργινία Λυκιαρδοπούλου, ἐκτὸς τῆς ἐπιδόσεώς της εἰς τὰ φιλολογικὰ μαθήματα, διαπρέπει ἐξαιρετικῶς καὶ εἰς τὴν μουσικὴν. Ἐχει γλυκυτάτην φωνήν, ἔντονον, καὶ μεγάλην ἀντίληψιν εἰς τὴν τέχνην τοῦ ᾄματος καὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Οἱ καθηγηταὶ της εἶνε κατενθουσιασμένοι, καὶ ἀνομολογοῦν ὅτι, καλλιεργούσα τὸ τάλαντόν της, δύναται νὰ διακριθῇ ὡς μουσικός. Πόσον δὲ ἀγαπᾷ καὶ αἰσθάνεται τὴν θείαν τέχνην, δύναται ἀκόμη νὰ μαρτυρήσῃ καὶ τὸ ψευδώνυμον Καρδίττα Μουσικής, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον τῆς Διαπλάσεως. Καὶ ὅταν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, διὰ νὰ ἐχαριστήσῃ τὴν Διάπλασιν διὰ τὰ συγχαρητήριά της, δὲν εἶπε μὲν πολλὰς λέξεις, ἀλλ' ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἐξετέλεσε τεχνικώτατα ἐν ὥρατον τεμάχιον. Καὶ ἡ ἐκφρασις αὐτῆς τῆς εὐγνωμοσύνης, ἡ ὁποία ἐγείμισε τὸ σπῆτι ἀπὸ ἀρμονίαν, ἐννοοῦσες ὅτι προήρχετο τῶντι ἀπὸ μίαν Καρδίττα Μουσικής.

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 250)

Ὁ Ἑρρίκος ὑπεβάταζε, τὴν μητέρα του, ἐνθαρρύνων αὐτὴν καὶ ἐγκαρδιώνων. Συνεμερίζετο τὴν συγκίνησιν της, ἀλλ' ὅχι καὶ ὅλας της τὰς ἐλπίδας.

— Δὲν πιστεύω, μητέρα μου, τῇ ἐλπίᾳ, νὰ τοὺς εὕρωμεν ἐδῶ. Πρῶτον δὲν ἤξεύρουσι ὅτι ἐρχόμεθα. Ἐπειτα, εἶνε πιθανώτερον νὰ τοὺς εὕρωμεν εἰς τὸ Τράνσβαλ. Δὲν τα εἶπαμεν;

— Ναί, παιδί μου, ναί, ἐπιθύρουν ἡ κυρία Μασσαί. Δὲν σημαίνει τίποτε ἂν δὲν τοὺς ἴδωμεν τώρα ἀμέσως. Ἡ εὐτυχία ἀναβάλλεται μόνον, ἀλλὰ δὲν χάνεται... Τί μας ἔγραφεν εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ ἐπιστολῆν ὁ Πρόξενος τῆς Γαλλίας ἀπὸ τοῦ Δύρβανον; ... Σ' ἐρώτησα καὶ μοῦ το εἶπες τότες φορές. ... ἀλλὰ κοντεύω νὰ χάσω τὸ μυαλό μου...

— Μὰς ἔγραφεν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἑρρίκος δι' ἐκατοστὴν φοράν, ὅτι ἕως τώρα δὲν ἔχει καμμίαν εἰδησιν περὶ τῆς ἀρίξεως τοῦ πατρὸς μου. ... Ἀλλὰ ἡ Ἀφρική εἶνε μεγάλη. Ἴσως νὰ εὐρίσκωνται πολὺ μακριὰ οἱ προσφιλεῖς μας, ἢ νὰ μὴ ἐσκέρθησαν νὰ μας γράψουν εἰς τὸ Δύρβανον. ... Ἀς μὴν ἀπελπι-

ζώμεθα... ὅχι δὲν πρὶν εἰς νάπελ-πισθῶμεν. Θά τοὺς εὕρωμεν. Μήπως κ' ἐγὼ δὲν ἐσώθηκα ὡς ἐκ θαύματος;

— Ἀλήθεια, παιδί μου, ὡς ἐκ θαύματος... Ἄν ἦταν ὁμως ἐδῶ... ἐδῶ... τόσῳ κοντὰ μας! ... Ὅχι! πῶς θάντεῖχα σὲ τέτοια χερά; ... Ἑρρίκε, μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν τοὺς ἐδίλεπα τώρα ἐμπρὸς μου, ὅλους μαζί, τὸν πατέρα σου, τὸν Γεράρδον μου, τὴν Κοραλίττα μου καὶ τὴν καϊμένην τὴν Μαργαρίτα, ἀπὸ τῇ χαρᾷ μου θὰ πέθαινα!

— Ἡσύχασε, μητέρα μου, μὴν κανεῖς ἔτσι! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, θλίβων τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Μασσαί καὶ μόλις συγκρατῶν τὴν συγκίνησιν του. Σὺ εἶσαι γενναία, περισσότερον ἂν ὅτι φαίνεται... Το ἀπέδειξες, ὅταν ἔζησες καὶ ὑπέμεινες μόνη τὸσον καιρόν, μόνη χωρὶς κανένα πλησίον σου, χωρὶς εἰδήσεις, χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς τὴν ἰδικὴν σου παρηγορίαν ἐπὶ τέλους...

— Ἀ, μὴ με πῆς ἀχάριστη! Ἐκτιμῶ πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν καὶ δοξάζω τὸν Θεόν που σ' ἔστειλε πάλιν πλησίον μου, νὰ με παρηγορήσῃ σὺ τοῦλάχιστον δι' ὅτι ἔχασα... Ἀλλὰ ἡ ἀδελφούλα σου; ... ἡ Κοραλίττα μου; ... Ποῦ εἶνε; ... Ἀχ, τί δὲν ἔδινα, νὰ ἤξευρα τοῦλάχιστον ὅτι εἶνε ζωντανή! ... Αὐτὸ μονάχα! τίποτε ἄλλο δὲν ἤθελα...

Καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον μετὰ τὰς χεῖρας, καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ τῇ εἴπῃ, ποίας λέξεις νὰ εὕρῃ διὰ νὰ καταπραῦνῃ τὸ μέγα ἐκεῖνο ἄλγος. Καὶ ἠρέσθη νὰ θλίψῃ ἰσχυρότερον τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἐκράτει.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἡ κυρία Μασσαί ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Συγχώρεσέ με, παιδί μου, εἶπε, προσπαθοῦσα μετὰ κόπου νὰ μετριάσῃ. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ σοῦ δίδω θάρρος, καὶ ἰδὲς τί ὠρατὰ ποῦ κάμνω τὸ μέρος μου! Δὲν πταίω ἐγὼ ὅμως... ἢ θεᾷ αὐτοῦ τοῦ τόπου μ' ἔκαμνεν ἔτσι... Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι εἵμπορεῖ νὰ εἶνε ἐδῶ κάπου...

Καὶ ἐσιώπησε. Κατόπι, δι' ἰσχυρὰς προσπάθειας, ἀνέλαβε τὴν γαλήνην της καὶ ἠμπόρεσε νὰ φροντίσῃ πλέον διὰ τὴν ἀπόδασιν. Σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος διήλθε τὴν κινήτην γέφυραν, ἡ ὁποία συνέδεσε τὸ πλοῖον μετὰ τὴν προκυμαίαν. Εἰς μάτην τὸ ἐλαστικόν της ὄμμα προσεπάθει νὰ γνωρίσῃ κανένα μεταξὺ τοῦ πλήθους, τοῦ συνωστιζομένου περιέργως περὶ τῶν ἀποβιβαζομένων. Ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐζήτηι, δὲν εὕρισκοντο ἐκεῖ.

Ὁ Ἑρρίκος, ἀφ' οὗ ὠδήγησε τὴν μητέρα του εἰς ἐν ἀπὸ τὰ καλὰ ξενοδοχεῖα τῆς πόλεως, ἔσπευσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γαλλικὸν Προξενεῖον, εἰς τὸ Ταχυδρομεί-

ον, εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, εἰς ὅλους τοὺς τραπέζιτας, — παντοῦ τέλος πάντων, ὅπου ἔλπιζεν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ τῷ δώσουν πληροφορίας περὶ τοῦ πατρὸς του ἢ τῶν ναυαγῶν τῆς Εὐσταθίας, ἂν τῷ ὄντι ὑπῆρχον τοιαῦτα. Ἀλλ' ἀπὸ παντοῦ ἔλαβε τὴν ἰδίαν ἀπάντησιν: δὲν εἶχον ἀκούσῃ, δὲν ἐγνώριζαν τίποτε σχετικόν.

Διατρέχων ὅλον τὴν πόλιν, ὁ Ἑρρίκος ἀπεθαύμαζε τὴν ὥραίαν της θέσιν, τὴν φωτεινὴν της ἀτμοσφαῖραν, τὸν ἀέρα ἐκείνον τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς εὐημερίας, τὸν ὁποῖον ἀπέπνεε κάθε της οἴκημα. Τὸ Δύρβανον ἐκτείνεται παρὰ τοὺς πρόποδας ὑψηλῆς ὄρειας, ἡ ὁποία τὸ προσυλάσσει, ἀλλὰ δὲν το καταπνίγει διὰ τοῦ γρανιτίου της ὄγκου. Τὰ κτίριά του δὲν εἶνε βέβαια ἔκτακτα· ἀλλ' οἱ λαμπροὶ κτήροισι, οἱ ὁποῖοι περιβάλλουν τὰς περισσότερας τῶν οἰκιῶν, σὲ κάμουν νὰ παρὼν πᾶσαν ἀρχιτεκτονικὴν ἐλλείψιν. Τὰ δὲ περὶχώρα εἶνε θαυμάσια.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΕΡΙ ΝΕΑΣ ΑΥΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟΝ ΥΠΟ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΝ

ΤΙΜΑΙ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΡΥΤΑΣ ΤΗΣ Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1900 ἡ Διαπλάσις θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα πύξημένη κατὰ 4 σελίδας, ἥτοι δωδεκάσελιδος, ἀντὶ δραχμῶν 10 κατ' ἔτος διὰ τὸ ἑσωτερικόν καὶ ὀφθαλμῶν χρ. 11 διὰ τὸ ἑξωτερικόν, ἂν 1000 μόνον ἐκ τῶν συνδρομητῶν της τὸ θελήσῃ, ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν πύξημένην πρὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1899.

ἡμῶν καὶ διὰ τοῦ Ἐσπασθώματος ἡρῶν τὸσον ὁ κύκλος των, ἡ ἑλλειψις χώρου ἀρκετοῦ ἔγινε πλέον καταστάσις, καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς προσθήκης καὶ ἄλλων ἀκόμη σε-λίδων, — προσθήκης ἡ ὁποία θὰ συνέτεινε πολὺ εἰς τὴν βελτίωσιν ἐν γένει τοῦ φύλλου καὶ εἰς τὴν ἀνευτέραν διεξαγωγὴν τῆς Ἀλληλογραφίας, τῶν Διαγωνισμῶν, τῶν μικρῶν μας συζητήσεων κτλ. κτλ. — ἡ ἀνάγκη αὕτη, λέγω, κατε-νήθη γενικῶς καὶ τρόπον τινὰ ἐπεβλήθη, ἐζητεῖτο δὲ ἐκ-

Αἱ μικρὰ ἐξιστόρησις καὶ ἀνακεφαλαίωσις εἰς τὴν ἀρχὴν εἶνε ἀναγκαία, προπάντων διὰ τοὺς νέους συνδρομητάς, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦν τί ἔγινε πέρυσιν.

Ὁ πόθος τῆς αὐξήσεως τοῦ ἑβδομαδιαίου φύλλου τῆς «Διαπλάσεως», εἶνε παλαιός. Ἀφότου μάλιστα, χάρις εἰς τὰς προόδους καὶ τὰς καινοτομίας τῶν τελευταίων τούτων ἐτών, ἡξήθη ὁ ζήλος τῶν

τοτε τὸ μέσον καὶ ἡ εὐκαιρία ὅπως ἐξοικονομηθῇ τὸ ταχύτερον. Φίλος θερμὸς τῆς Διαπλάσεως, ὁ Μικρὸς Τυμπατιστής, διηρμήνευσε πύρρως τὸν γενικὸν πόθον, διατυπώσας πρὸ τῆς ἐπὶ αὐξήσεως τοῦ φύλλου μετὰ τὴν ἀνάλογον αὐξήσιν τῆς συνδρομῆς. Ἄλλος ἐπίσης θερμὸς φίλος, ὁ Λοιοῦς, ἐπρότεινε νὰ τεθῇ τὸ ζήτημα ὑπὸ ἑμπράκτων ψηφοφρίαν, δηλαδή ἡ γνώμη ἐκάστου νὰ συνοδεύεται καὶ ὑπὸ τῆς συνδρομῆς του πύξημένης. Κατ' ἀρχὰς ἔκαμα μίαν δοκιμαστικὴν ψηφοφρίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤκουσα τὰς γνώμας τῶν φίλων μου ἐπὶ τῶν δύο τούτων προτάσεων, καὶ ἐπὶ τέλους, τὴν τετάρτην Ἰουλίου 1898, ἐπείκουσα εἰς τὰς πανταχόθεν ἐνθουσιώδεις προτροπὰς, ἐπροκήρυξα καὶ τὴν ἑμπράκτων ψηφοφρίαν διὰ τὸν ἀναδιπλάσιον μ. ἔξωφύλλον, (ἥτοι διὰ 16 σελίδας μ. ἔξωφύλλον, με συνδρομὴν 14 δρ. καὶ 16 φρ. χρ.)

Ἡ πρώτη αὕτη ἀπέπειρα ἀπέτυχε. Μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου, τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας, μόλις εἶχον ψηφίσῃ 400 περίπου συνδρομηταί, ἐνῷ ἀπηγοῦντο 2,000 διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ αὐξήσις τοῦ φύλλου.

Ἡ ἀποτυχία μ' ἐλύπησεν, — ὅπως ἐλύπησε καὶ ὅλους τοὺς φίλους μου, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφρόντισαν, ἢ δὲν ἐπρόβλεψαν ἢ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ψηφίσουν, — ἀλλὰ δὲν με ἀπῆλπισεν ἐντελῶς. Τὸ σχέδιον δὲν ἐγκατελείφθη. Μόνον ὅτι, ἀντὶ πάσης αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, ἐσκέφθην νὰ ζητήσω αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φίλων μας, καὶ ὑπεσχέθην

ταίας ἐρεῦνας, ἡ κυρία Μασσαί καὶ ὁ υἱὸς της ἀνεχώρησαν διὰ τὸ ἐσωτερικόν.

Ὁ σκοπὸς των ἦτο νὰ διευθυνθοῦν πρὸς τὴν Πρετωρίαν, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Δημοκρατίας τοῦ Τράνσβαλ. Περὶ τῆς πόλεως ταύτης ἐγίνετο λόγος πάντοτε, ὡς αἰετὸς κατέστρωνον τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος, διότι ἐδῶ ἐπεθύμει νὰ ἐγκατασταθῇ ὁ κ. Μασσαί. Ἦτο λοιπὸν εὐλογον νὰ ἐλπίσῃ κανεὶς, ὅτι πρὸς τὸ κέντρον τοῦτο θὰ ἔτεινον αἱ προσπάθειαι ὁλαί των ναυαγῶν.

Εἶνε γνωστὴ ἡ ἱστορία τοῦ τμήματος τούτου τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, τοῦ ἐσχάτως ἀνακλύσαντος ἐκ τῆς βαρβαρότητος, τοῦ σήμερον πλουσίου καὶ εὐδαίμονος, τοῦ προσελκύοντος μυριάδας ξένων, ἄλλους μὲν διὰ τῆς λάμπσεως τοῦ χρυσοῦ τοῦ, ἄλλους δὲ διὰ τοῦ ὠραίου τοῦ κλίματος, τοῦ γονίμου ἐδάφους καὶ τῆς εὐκόλου ἐν αὐτῷ ζωῆς.

("Ἐπεται συνέχεια.")

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

δύο, αν εντός του έτους δια του Ξεσπαθώματος ενεργάροντο 2.000 νέοι συνδρομηταί, θα προσέθετα άμέσως εις το φύλλον 4 ακόμη σελίδας.

Δυστυχώς και το νέον σχέδιον απέτυχε. Μέχρι σήμερα δεν ενεγράφησαν δια του Ξεσπαθώματος ούτε 500 νέοι συνδρομηταί, είνε δε ζήτημα αν θα γίνουν μέχρι τέλους του έτους 700. Τοῦτο με απογοήτευσε κάπως, και επί τινα καιρόν τουλάχιστον, είχα εγκαταλείψει την ιδέαν της αύξησεως του φύλλου, ως άπραγματοποίητον. .. Καί ήλπιζα μόνον εις το μέλλον.

Άλλ' ή νεότης είνε όλη έλπίς, όλη αίσιοδοξία. Δεν αποθαρρύνεται εύκολα, ούτε υποχωρεί πρό των έμποδίων. Καί ιδού, οι φίλοι μου ανακινούν και πάλιν το ζήτημα, και μου γράφουν, και μ' ενθαρρύνουν, και με προτρέπουν. «Δοκίμασε και πάλιν, μου λέγουν. Δοκίμασε! Αυτήν την φοράν θα έπιτύχη χωρίς άλλο. Είνε ζήτημα φιλοτιμίας δι' ήμάς.

Η περυσινή άποτυχία μάς έγινε μάθημα. Κανείς δεν θα είπη πλόν: Τί σημαίνει αν δεν ψηφίσω εγώ; Έμείθαμεν τώρα, ότι αν ένας κοῦκος δέν νικά μνητήν άνοξιόν, — φασοῦλι: εἰς τὸ φασοῦλι όμως, γεμίξει τὸ σακκιδίον. Έπειτα, εἰμπορεῖ νάλλάξουν φέτος οι όροι. Άς άρξωμεν από τα μικρά, δια νά φθάσωμεν εις τὰ μεγάλα. Άς γίνη πρώτα μία μικρά αύξησις του φύλλου με μικράν αύξησιν της συνδρομής, δια νά ήμπορέσουν νά ψηφίσουν όσῳ τὸ δυνατόν περισσότεροι, και έπειτα βλέπομεν. Μή απέλπίζεσαι, αγαπητή μας Διάπλasis! Έδω εἰμεθα πάλιν οι φίλοι σου, και σε άγαπῶμεν περισσότερο από πρώτα. Δοκίμασε, και θά μας ιδής!»

Αὐτὰ άκούω επί δύο μήνας τώρα από τους φίλους μου. Έλαβα πολλάς εκατοντάδας επιστολῶν μ' ενθαρρύνσεις και με προτροπὰς, καθώς είπα και εις την Άλληλογραφίαν των τελευταίων φυλλαδίων. Καί ο ένθουσιασμός ήτο τόσο μεγάλος και γενικός, ώστε όχι μόνον είδα, ότι άρξεται νά ικανοποιήσω τους πολυπληθεῖς μου φίλους, αλλά και ή έλπίς περί της έπιτυχίας του σχεδίου μου επανήλθεν ισχυρότερα παρ' άπο τῆς.

Καί έχω τους λόγους μου νά έλπίζω, και πολύ βασίμους, καθώς θά ιδήτε άμέσως. Καί πρώτον: Είνε πολύ σπουδαῖον τὸ μάθημα της περυσινῆς άποτυχίας, ώστε νά φροντίσουν φέτος και οι πλέον αναβλητικοί και άφροντίδες. — Δεύτερον: έν ᾧ φέτος οι φίλοι μου είνε περισσότεροι, δια την εφαρμογήν του σχεδίου της αύξησεως ζητῶ νά ψηφίσουν ο λιγώτεροι άπό περυσί, δηλαδή μόνον 1000 αντί δύο χιλιάδων. Δεν είνε σπουδαιότατον αυτό; — Τρίτον, ακόμη σπουδαιότερον: Τὸ φύλλον αύξάνει μόνον κατά 4 σελίδας, ή δε συνδρομή μόνον κατά 3 φράγκα, — αύξησις τόσον άσημαντος, άπέναντι τῶν περυσινῶν άναδινῶν πλάσι ας μὲν, ώστε μου φαίνεται ότι οι φίλοι μου θά την έδέχοντο, και αν ακόμη την επέβαλλα άνευ ψηφοφορίας. — Τέταρτον, τὸ και σπουδαιότερον πάντων: Φέτος είμαι διατεθειμένη νά κάμω θυσίαν δια νά πραγματοποιήθῃ ή αύξησις. Κι' έν πρώτοις δέν με μέλει αν τὸ πρώτον έτος δέν καλύψω όλα τὰ έξοδα του δωδεκάσελιδου φύλλου. Άρκούμαι εις την ψήφον 1000 μόνον συνδρομητῶν, έν ᾧ οὔτε με δύο ούτε με τρεῖς χιλιάδες δέν θά εκκλύπτοντο τὰ έξοδα και άρκούμαι εις συνδρομήν 10 δρ. και 11 φρ. έν ᾧ δια 12 σελίδας έπρεπε νά ήρίσω δρ. 11.50 και φρ. 12. Έπειτα, έν περιπτώσει έπιτυχίας της Ψηφοφορίας, άφ' οὔ δηλαδή ψήφισον οι χίλιοι, σκοπεύω νά κάμω και άλλην θυσίαν χάριν του σχεδίου, — περί της οποίας όμως θά σας είπω μετά την ψηφοφορίαν.

Δέν έχω δίκαιον λοιπόν νά έλπίζω, ή μάλλον νά είμαι βεβαία, ότι αυτήν την φοράν ή αύξησις θά πραγματοποιήθῃ; Καί μεθ' όσα είπαμεν, υπάρχει κανείς, ο οποίος δέν θα σπεύσῃ νά στείλῃ εκ των πρώτων την ψήφον του, δεικνύν

ούτω την προθυμίαν του και την άγάπην του προς την Διάπλasin και προς την πρόοδον;

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Α'. — Όσοι παραδέχονται νά εκδίδεται ή «Διάπλasis των Παιδων» με 12 σελίδας του ίδιου σχήματος καθ' έβδομάδα, άρξέλου, συμπληροῦντες καταλλήλως τὸ έσώκλειστον **Δελτίον Ψηφοφορίας**, νά πέμψουν συνδρομήν δια τὸ έτος 1900 εκ δραχμῶν 10 οι εκ του Έσωτερικοῦ και φρ. χρ. 11 οι εκ του Έξωτερικοῦ. Η συνδρομή αυτή πρέπει νά φθάσῃ εις τὸ Γραφεῖόν μας πρό της 1ης Οκτωβρίου, ήτοι μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου τὸ βραδύτερον.

Σημείωσις. Οι έχοντες άνανέωσῃ ήδη την συνδρομήν των δια τὸ 1900, άρκεί νά στείλουν τὸ συμπλήρωμα, ήτοι φρ. 3, και οὔτε ψηφίζουν.

Β'. — Αν 1000 τουλάχιστον εκ των συνδρομητῶν άποστείλουν ως άνω την έγκρισίν των, ή αύξησις θά πραγματοποιηθῇ και τὸ καταβληθὲν ποσὸν της συνδρομῆς θά έχῃ καλῶς. Έν περιπτώσει όμως άποτυχίας της Ψηφοφορίας, — εἴτε ή συνδρομή και τὸ φύλλον θά μείνουν πάλιν ως έχουν, — τὸ υπερβάλλον της καταβληθείσης συνδρομῆς, ήτοι φρ. 3, θά μείνῃ εις πίστωδιν του Ψηφοδόρου, ένα δι' αὐτοῦ άρξέλου, — τόμους Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης. Χάρτην Δύσεων, Τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν κτλ. — ή νά παρατείνῃ την συνδρομήν του αναλόγως και δια τὸ μεθεπόμενον έτος, ή νά πληρώνῃ εκάστοτε τὰ ταχυδρομικά των Μικρῶν Μυστικῶν, αν ανταλλάσῃ, και έν γένει ένα τα χρησιμοποίησῃ δια πᾶσαν του παραγγελίαν εις τὸ Γραφεῖόν μας.

Σημείωσις. Κατὰ τὸν τρόπον άκονισθῆσαν και πέρυσιν τὰ του περισεύματος, μολοντί τοῦτο ήτο πολύ μεγαλότερον. Οὔτω, και έν περιπτώσει άποτυχίας, οὔδεις έχει νά ζημιωθῇ ούτε λεπτόν.

Γ'. — Οι μέλλοντες νά ψηφίσουν έμπράκτως υπέρ της Προτάσεως, δέν θά θεωρηθῶν άπλῶς συνδρομηταί, όπως οι άλλοι, οι μετά την προθεσίαν και την άπόφασιν έγγραφησόμενοι! Άλλ' έπειδὴ δια της ψήφου των θά συντελέσουν εις τὸ νά ιδρυθῇ ή δωδεκάσελιδος Διάπλasis, δια τοῦτο θά ονομάζωνται

ΙΔΡΥΤΑΙ ΤΗΣ Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

και θά τύχουν των εξῆς άμοιβῶν και προνομίων:

α'.) Θά δημοσιευθῶν τὰ δνόματά των εις ιδιαίτεραν Στήλην Τιμῆς κατὰ σειρὰν αύξοντος αριθμοῦ έγγραφῆς (δηλαδή πρώτοι-πρώτοι οι προθυμότεροι.)

β'.) Έπί μίαν εξαμηνίαν, ήτοι από 1ης Ιανουαρίου μέχρι της 30ης Ιουνίου 1900, θά δικαζονται νά λαμβάνουν τὰ υπό της Διαπλάσεως εκδοθέντα και εκδοθήσόμενα βιβλία με έκπτωσην 20 τοῖς εκατὸν επί της άρχικῆς των τιμῆς.

γ'.) Θά λάβουν μέρος εις την Κλήρωσιν του Λαχείου των Δώρων και θά έχουν όσα άλλα προνόμια ήθελον κηρυχθῇ κατὰ την τακτικὴν άνανέωσιν των συνδρομῶν.

Σημείωσις. Ο αὐτὸν αριθμὸς της Στήλης Τιμῆς θά ὑπάρχῃ και επί της Άποδείξεως Πληρωμῆς, την ὁποίαν δέν στέλλω άμα τῇ παραβῇ των χρημάτων. — Καί οι νέοι συνδρομηταί του 1900, όσοι ήθελον έγγραφῇ μέχρι της 30 Σεπτεμβρίου με ηῡξημένην συνδρομήν, θά καταταχθῶν μεταξύ των Ιδρυτῶν, υπό τους αὐτούς όρους και με δια τὰ προνόμια.

Νομίζω, ότι προκειμένου περί προτάσεως, την ὁποίαν θά τω υπό ψηφοφορίαν υπέκυψα εις τὰς προτροπὰς των φίλων μου, αὐτῶν των ιδίων, δέν χρειάζονται και προτροπαί εκ μέρους μου προς αὐτούς. Άναμένοντα λοιπόν εὐελπίς τὸ άποτέλεσμα της Ψηφοφορίας, τελειῶν με την σοφὴν παρομίαν, ή ὁποία του λοιποῦ πρέπει νά είνε τὸ γενικὸν σύνθημα: «Μή ἀνάβαλλε δι' αύριον, ὅ,τι δύνασαι νά πράξεις σήμερα.»

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

TAMEION

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΕΚΘΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ: — Αναλόγως του εκ των εκάστοτε εισφορῶν των συνδρομητῶν μας (και παντός άλλου επιθυμούντος νά συνεισφέρῃ) συναχθέντος ποσού, θά σταλῶν εις τὰ έν Αθήνας και άλλας Σχολείας, τόμοι της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης αυτής, όπως δοῦνται ως δῶρα εις τους επιμελεστέρους άπορους μαθητὰς και μαθητριάς. Δι εισφορά, εἴ οἱ οὔτε δήποτε ποσῶν, δεκταί και εις γραμματόσημα, στέλλονται απ' εὐθείας προς τὸ Γραφεῖόν της Διαπλάσεως των Παιδων.]

ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Εκ προηγουμένων εισφορῶν.	Δρ.	361,85
Γεώργιος Χαρ. Τριάντης	»	1.—
Μαρία Ι. Γεωργιάδου	»	1,50
Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας	»	1.—
Ζωζερὸς Μεσολίου (δρ. 3 + 3 + 12.)	»	18.—
Αἰγινία Αἰθνα 0,55 + 0,50.)	»	1,05
Μιχαήλ Π. Παρασκευῆς	»	— 35
Καστὴν Γρακουμῆς	»	1.—
Ταπεινὸν Ἰὼν	»	2.—
Ἡρώς τοῦ Μιχαήλ	»	— 75
Σωτήριος Ε. Σταυρουλόπουλος	»	2.—
Ἐλένη Κοκκίνου	»	2.—
Βρισημένη Κόττα	»	1,50
Ἐαρ της Ἑλλάδος	»	— 30
Φάνταρ	»	1,50
Κωνσταντῖνος Πίκουλος	»	1,40
Νέος Ἡρακλῆς	»	1.—
Κωνστῆς των Τίτρεων	»	— 50
Ριχάρδος	»	1,25
Εν ὅλῳ μέχρι 29 Ἰουλίου ε. ε. Δρ.		399,95

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μητέρα: — Είμαι περίεργη νάκούσω, Κωστήρι, πῶς θά δικαιολογήσῃς πάλι πού δέν έπῄρας κανένα βραβεῖο, έν ᾧ ο Ντιντῆς έπῄρε τέσσερα . . .

Ο Κωστήρις: — Άχ, μητέρα μου, δέν ή-ξέρεις τί λίγα που ἔδωσαν φέτος και τί ά-σχολία πού τα έμοίρασαν!

Η Μητέρα: — Έστι εἰ; Ο Κωστήρις: — Βέβαια. Φαντάσου ότι εις την τάξιν μας εἰσβαθα εἰκοσιπέντε μαθηταί, και είχαν μόνον εἴκοσι βραβεῖα. Καί σὲ τίλλον ἔδωσαν από τέσσερα και από πέντε, και σὲ τίλουν πάλι ούτε μισό!

Εστὶν ὑπο Νικηφόρου τοῦ Βερνίου.

Σωτήν ὑδραγωγὸς έθραύσθη και κόσμος πολὺς ἰμαίνετο νά τον ιδῇ. Κύριος καταβῆσας τὴν στήλην ἐκείνην, ήρώτησε τὸν Μικρὸν Διάβολον.

— Τι τρέχει, παιδί μου; — Νερὸ! ἄπαντᾷ πονηρῶς ἐκεῖνος.

Εστὶν ὑπο τοῦ Ταρταρίνου της Ταρσακῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΗΝ παρελθούσαν Πέμπτην, 29 Ἰουλίου, ή Α. Β. ΤΨηλσεης, ο βασιλόπαις Χριστοφύρος, εἰσήλθεν εις τὸ δωδεκάτον έτος της ήλικίας του Η Διαπλάσεως υποβάλλει εύλαβῶς εις τὸν σεπτὸν αὐτῆς Φίλον τὰς έγκραδίας της εύχας δια την επέτειον των γενεθλίων Του, άγγέλει δι ότι, επί τη ευτυχῇ ταύτῃ ευκαιρίᾳ, εις προσεχὲς φύλλον, θά δημοσιεύσῃ σκιαγραφίαν τοῦ μικροῦ χαριτωμένου βασιλόπαιδος μετά της εἰκότος Του.

Οι άπανταχοῦ φίλοι της Διαπλάσεως Ἑλληνοπαῖδες, οι ὁποῖοι λατρεύουν τὸν δύηλδον αὐτῶν Συνάδελφον, θά το άκούσουν βεβαίως μετὰ πάσης χαρᾶς.

Ἀπλώθηκε, απλώθηκε με ὅλην της τὴν ἀνέσιν ή Προκήρυξις της Ψηφοφορίας, — εἴχε, βλέπετε, ὅλον τὸ δικαίωμα νάπλωθῇ, — και μας έστρώμαζε την καίμενην την Άλληλογραφίαν. Καί τώρα δέν ἔχω τόπον νάπαντήσω, όπως ήθελα, εις διὰς τὰς επιστολάς. Θάπαντήσω μόνον εις όσους είχαν νά μου γράψουν πολὺν καιρὸν και εις τὰ πλέον ἐπείγοντα. Τί νά γίνῃ!

Ἰσοσπερδῆ Δαυτ, σὲ συγχάριζα δια τὰ πατριωτικώτατα αἰσθήματά σου, τὰ ὁποῖα πραγματικῶς σὲ τιμῶν. Σοῦ παρατήρῳ όμως, ότι ή λέξις «παππάκης» δέν είνε ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι δέν άρμόζουν εις τὸ στόμα γυναικῶν ἑλληνοπαίδος. Δὲ άνοήτως τὸ Δελτικὸν νά ιδῇς; Παππας = πατήρ, λέξις προσφωνητικὴ των παιδων προς τοὺς πατέρας. Ἄνοιξε τώρα τὴν Ὀδύσειαν τοῦ Ὁμήρου, εις τὸ στοιχείον Σ στιχ. 57. Ὁ δῆρς την κλητικὴν σπάππα φίλε. Τὸ σημεινόν λοιπὸν παππάκης είνε τὸ χαϊδευτικὸν τοῦ σπάππα και ἐπομένως ἑλληνικώτατον. — Ως προς τὸ κοινὸν ὀρτοσπερδῆ Δαυτ, τὸ ὁποῖον σ' ἐθύμισε, σοῦ λέγω ότι ήτο ἀστεϊότης τοῦ Ἀνανία (και ἐξέρεις ότι τας συνειθίζει) ή ὁποία δέν είχε καμμίαν σχέσιν με τὸ ψευδώνυμόν σου.

Τὰ έμάθατε λοιπόν; κόστε τὰ καλλία της και ή Κάριεν Σόλβα. Ἀμὲ τίς μόνον ή Ναυτοπούλα; Καί μου λέγουν ότι είνε της μόδας τώρα, νά σηκώνουν τὰ καλλία των τὰ κορίτσια από πολύ μικρά. Καί ή Γουλιέλμος Τέλλος εἰσήκωσε . . . από τὴ μέση τὰ ναυτικά του και την μαθητικὴν στολήν και έφόρεσε πολιτικά. Με τὸ δικρὸ του, διότι από τὸν Σεπτεμβρίου είνε πλέον φητητής. Με γιὰ σας, παιδιά μου, και με χαρά σας.

Νά και ὁ Τζι - Τζι - Μπούμ - Μπούμ! Ὑστερ' από τόσους μῆνι, μου γράφει από τὸ Παρίσι, και μου ὑπόσχεται νά μου γράφῃ πάλιν συχνά, αν τον συγχωρήσω δια την μακράν σιωπῇ, του. . . Καί πῶς νά μὴν τον συγχωρήσω άρ' οὔ τὰ λέγῃ καί τότῃν συντρίβῃν και μετάνοιαν Γράβε μου λοιπόν, παιδί μου, και προπάντων μὴν ἀλλέξῃς τὸ ψευδώνυμόν, με τὸ ὁποῖον σ' εἰσυνειθίσκαμεν ὅλοι.

Ο Ἀσπροποταμίτης [ΕΕ] εἰς μίαν φιλολογικώτατην επιστολήν, ισχυρίζεται ότι κακῶς έχει ή λέξις «Μαυροσήμεν» των ὁποίων ἐπρότεινε ή Τελευταία Δελτικὴν και παρεδέχθημεν δια τὸ Μελαν Σήμα τοῦ Ἀρχιμικαίου. Κατὰ τὸν Ἀσπροποταμίτην, τὸ ἐναντίον τοῦ «Εὐσημον» είνε τὸ «Κακὸσήμεν» λέξις ἀπαντάσα και παρ' αρχαίος — και δια τοῦτο προτείνει τὸ [Μ] νά γίνῃ [Κ]. Μοῦ φαίνεται ότι ὁ Ἀσπροποταμίτης έχει δίκαιον, αλλά δια τὴν ἀντικατάστασιν τώρα πλέον είνε άργά.

Ὁρισμένη ή ιδέα σου, Τριχονομίδῃ Μαλέα, ότι οι διάφοροι Σύλλογοι πρέπει νά ενεργήσουν παντοῦ δια την ἐπιτυχίαν της Ψηφοφορίας, προτρέποντες τὰ μέλη των νά ψηφίσουν, ανταλλάσσοντας επιστολάς, κάμνοντες συνστάσεις θερμῆς

κτλ. Ἔτσι θά μεταβληθῶν ὀλίγον και εις ἐκλογικούς Σύλλογους.

Ἐνεία συνδρομηταί μου από την Κέρκυραν, — Μάριος Μαρίνος, Κανέτιος, Σακελλάρουλος, Γαλιάτσος, Πετσάλης, Γαρζούρης, Γαλλινᾶς. Μεταξῶς, — συνυπογράφουν μίαν επιστολήν δια της ὁποίας με πληροποῦν ότι τὸ ψευδώνυμον Μαρδελιου Μιζάν εἰς τὸν αἰνῆτος ὄνομα Ἰσραηλίου ἐμποροῦ, διαμένοντος έν Κερκύρᾳ, ὁστις και παρεπένθη μαθὼν τοῦτο. Ἐδοκοῖδ' λοιπόν τὸν φίλον μου, ὁ ὁποῖος εἴχε λάβῃ — παρὰ τὸν Κανονισμόν, — τοιοῦτο ψευδώνυμον, ότι κατοργεῖται, και αν θέλῃ νά λάβῃ ἄλλο ἄς συμμορφωθῇ με τὸν Κανονισμόν.

Μά ποῖος σοῦ εἶπε, Νύμφη τοῦ Βορρᾶ, ότι, ἐπειδὴ σκοπεύω νάύξίσω τὸ φυλλάδιόν, δέν θά εκδώσω περιοδικὸν δια μεγάλους, καθώς ὑπέσχεθην; Θί το εκδώσω ἀλλά σιγά - σιγά, αὐτὰ δέν γίνονται με βίαν και ὅπως - ὅπως, ἢ νά είνε, ή νά λείπῃ.

Ἐγκρίνονσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εις την Άλληλογραφίαν μου και τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀρχηγὸν των Μολυβένιων Στρατιωτῶν (Α. Μ. βεβαίως δια τὰς λύσεις πρέπει νάνορήσῃ ιδιαίτερον Χάρτην) Ἰαριτωμένην Μουρίσαν (Α. Μ.) Μικρὸν Μηχανικόν (Σ. Κ.) Ζιλ - Βλᾶς (Κ. Α.) Διάβολον τῆς Μυκόνος (Ε. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) Κεραλὴν τῆς Μεδούσης (Ρ. Κ. αὐτὸ ήτο ἐλευθερον) και Ἀγνωστον Φῶς (Θ. Θ. αὐτὸ ήτο τὸ μόνον ἐλευθερον.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ὁ Ἀτρήμης τοῦ Πλοίαρχου, ἀναχωρῶν εις Ἀράχθον, ἀποχαιρετᾷ τὸν Παπαρ. Σελόπουλον και Κωνσταντ. Παπαδόπουλον, εύχόμενος καλὴν ὑγίαν και καλὴν ἀντάμωσιν. — Μόνον αὐτὴν την πληροφορίαν δημοσιεύω, διότι τὸ είχα ὑποσχεθῇ. Δια καμμίαν άλλην δέν έχω τόπον.

Μικρά Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ή Κυματίζουσα Θάλασσα με την Χιονισμένην Κουκλίαν, Τελευταίαν Χελιδόνα και Φεγγόβολην Αὐγούλαν — τὸ Ἡρωϊκὸν Σίγρον με τὸ Ἡρωϊκὸν Μεσολόγιον, Ἑθνικὸν Ὑμνον και Ναυτοπούλα. — ὁ Φρόνιμος με την Σαυθὴν Νησιωτοπούλαν. Ἀρροτριανταφυλλίαν και Νευρόσπαστον — ὁ Ἀγγονορολογιότατος με τὸν Ζουρλομανδῆν, Κόρην τοῦ Πηλίου και Ἀδελφον τοῦ Βουντοῦ — ή Βρυθρὰ Θάλασσα με τὰς Νεαράς Ἀμερικανίδας — ὁ Χαροπόδεμος με τὸν Ζουρλομανδῆν και Ποιμενίδα της Ἰδης — ή Νίκη τοῦ Παιωνίου με τὸν Παρτσόν, Ναυτοπούλα και Ἰριδα — ή Γραβιάς με την Ἰριδα — τὸ Ἀρχαδί με την Μαρλίαν Μ. Θεοτότη — τὸ Χριστογεννητικὸν Δενδράκι με τὸν Λαοδάμαντα, Τρεμοσθῶν Ἀστέρι και Μαγαμένον Μετεξέν — ή Καρδία από Πετραν με τὸν Γιάννην Ἀγιάννην. Καθαράν Καρδίαν και Κάριεν Σόλβα — ὁ Νέος Ἡρακλῆς με την Θεραπεινίδα των Μονῶν, Ἰωνιον Πέλαγον και Ταταραϊάν Κόρην — ὁ Νοσοαλγὸς Ἑλλήν με τὸν Βαρδαλαμπόμπαν, Κρητικὴν Σημαίαν [Ε] και Γεωργίον Κωστάλαν — τὸ Πικ-Νικ με τὸν Κέδρον, Κῦμα της Σαλαμῖνος και Ὀδιν τὸν Γριπέα — ὁ Ταρσακῆς της Ταρσακῆς με τὸν Γουλιέλμον Τέλλον, Φεγγόβολην Αὐγούλαν και Παρ' αρχαίος — και δια τοῦτο προτείνει τὸ [Μ] νά γίνῃ [Κ]. Μοῦ φαίνεται ότι ὁ Ἀσπροποταμίτης έχει δίκαιον, αλλά δια τὴν ἀντικατάστασιν τώρα πλέον είνε άργά.

Ὁρισμένη ή ιδέα σου, Τριχονομίδῃ Μαλέα, ότι οι διάφοροι Σύλλογοι πρέπει νά ενεργήσουν παντοῦ δια την ἐπιτυχίαν της Ψηφοφορίας, προτρέποντες τὰ μέλη των νά ψηφίσουν, ανταλλάσσοντας επιστολάς, κάμνοντες συνστάσεις θερμῆς

καὶ Ροδοφωτισμένην ὕσιν· — ἡ Φιλέρμωσ Τρυφῶν μετὰ τὴν Φιλέρμωσ Ἰον, Θεραπειρίδα τῶν Μουσῶν καὶ Ἀρχιζυγίου. — ὁ Φαῶς οἰοῖται τοῦ Γκαίτε μετὰ τὴν Κάριεν Σύλλα Ροδέρτον Γυσιχάρδιν καὶ Σπασμένον Φεγγίτην· — ἡ Ἐξέδρα Πατρὸν μετὰ τὴν Μυζάρ, Φιλαρμονικὴν Πατρὸν καὶ Πατριχὸν Κάλπον· — ἡ Ἀποπῆσα Ἑλπίς μετὰ τὴν Ἑλληκὴν Θάλασσαν καὶ Φιλέρμωσ Ἰον· — ὁ Ταμπελάς μετὰ τὸν Τῖδον τῆς Νυκτὸς, Ἐβαρ τῆς Ἑλλάδος καὶ Καπετὰν Γιακουμῆν· — ἡ Γλυκεῖα Ἀνάμνησις μετὰ τὸν Ἀργυρότονον Ἀπόλλωνα, Γλυκεῖαν Βραδύαν καὶ Γλυκεῖαν Ἑλλάδα· — ὁ Ἰωάννης Ψυχᾶς μετὰ τὴν Πηνελόπην Κλεομένης· — ἡ Ἀνδρὰν τῆς Τερψιθέας μετὰ τὸν Βράχον τῆς Νεραμπότοσας, Ναυσικῆν Δαμάσκου καὶ Χειμωνιάτικην Λιακάδαν· — ὁ Ἰατρός τῶν Συνοδημάτων μετὰ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον· — ὁ Ζεδάρ μετὰ τὴν Ἐρυθρὰν Καμέλιαν, Καρδερβιαν καὶ Μερεξεδνίαν· — ὁ Κεραυνὸς μετὰ τὴν Δάφνην καὶ Παρνασσόν· — ὁ Μικρὸς Διάβολος μετὰ τὴν Ἀθῶν Ποιμενίδα, Ἰσοτεφίς Ἀστὺ καὶ Ζωηρὰν Φλόγα· — ἡ Ἰτέα μετὰ τὴν Ἰωνικὴν Ἀκτὴν καὶ Χειμωνιάτικην Λιακάδαν· — ἡ Φερερωτὴ Βαρκοπία μετὰ τὴν Μερεξεδνίαν καὶ Γουλιέλμον Τέλλον· — ὁ Τρομερὸς Γίγας μετὰ τὸν Ἑδνέον Ἰγνόν, Βράχον τῆς Νυκτὸς καὶ Χλόην τοῦ Κηρισσοῦ· — ὁ Ἀσὴ τοῦ Πόντου μετὰ τὴν Τίριθα, Τελενταίαν Λελιδόνα καὶ Δάφνην· — ἡ Βασίλεις τῆς Ἐριμῶν μετὰ τὴν Ταπεινὸν Ἰον, Μυλέρδον καὶ Γλυκεῖαν Ἑλπίδα.

Ἀπὸ ἑνὸς γλυκοῦ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Τάνταλον (λοιπὸν καλῶς ἦλθε· . . . διὰ τὴν ὁρσίν, ἢ) Θεαρέτην (ὁ, πολὺ δάκρυα δὲ εὐρίσκοντο νὰ λάβουν μέρος εἰς Διαγωνισμὸν τυλοκοπητικῆς· στέλλει μου ἱκανὴ ποσὴ τοῦ δειγμά σου), Φλοῖστον τοῦ Βυζαντίου (πλησιάζει ὁ καιρὸς τοῦ Ἀδικαστηρίου της Διαπλάσεως καὶ θὰ τοῖς ἰδῇ) Κουτεντὸν (ποῦ τὰ ξετροπύνει! πολλοὶ εἶνε κλοπὴ φανερὰ, ἀλλὰ ἐνίοτε καὶ σὺμπωσις, ὅπως εἰς τὰ Φωινικεύματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦνται ἀπὸ σφάσεως γνωστὰς ὡς ποικιλοπλοῖστον.) Λιακὴν Μαργάριταν, Ἀρριβολλέταν (ἐνοῖται, δεῖ σὲ δεχόμεναι) Ναυτοπαιδα (τὰ ἔλαβαν καὶ τὰ ἐξέπεμψον τὸ γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ σου.) Ρεδμα τῆς Προποντίδος (καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν ἔσχον.) Ἀρριστηριαντὰ φυλλιά (οὐ, πόσον κοινὸν εἶναι νὰ λάβω γράμμα σου ἢ γράψω μου λοιπὸν συχνότερα.) Νεράιδον τῆς Ἰμνῆς (ἔστειλε.) Ἡρώδα Ἀνδρονίαν (ὡς ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ.) Ἀποστολὸν Ἰ. Μαρτῖνον (ἐλήθη.) Ναυτοπούλιν τῆς Ἀδρόν (ἡ περὶ τῆς μ' ἐρωτᾷ εἶνε συνδρομητρια) Παῖδα τῆς Σικυῶνος (ἔγινες καλὰ;) Σοφὸν Πιττακὸν, Βρεγμένην Κότταν, Δελφίνα τοῦ Βυζαντίου (ἔλαβον, εὐχαριστῶ.) Ψαριναλὸν (σὶ συγχίρω διὰ τὸ ἀπολυτήριο καὶ τὸν λαμπρὸν βαθμὸν ὁρσίν ἡ ἐκλογὴ τῆς ἐπιστήμης, τὴν ὁποῖαν δὲ σπουδάζεις εἰς τὸν περὶ οὗ ἐρωτᾷς, δύνασαι νὰ γράψης.) Φίγ· Μοδ· Ἀή, Σκαριδάκι, Ἀερόστατον (εὐγε!) Μακρολέξαν (διὰ τὰ εὐτήμα τοῦ Ψασπαθωματος, θὰ θεωρηθῇς ὡς ἐν πρόσωπον.) Βύδωδες Ἰον, Αἰμνοβάλασσαν τοῦ Μεσολογίου (ἐλήθησαν.) Σκαρδαλιάρην (ὁ Κανονισμὸς τοῦ Μικροῦ Συλλόγου σας, μοῦ ἐβρῆν πολὺ καλὸς· ἐλπίζω νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ νὰ μοῦ γράψῃ, συχνά.) Ἑλλητικὸν Ἀδελφὸν ([Ε] σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς στίχους, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἤσαν.) Βασίλεις τοῦ Κατέργου (ἡ ἐπιστολὴ σου ἐστάλη.) Ὀμῆλην τῆς Ἀργίας (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματάκια· ἦσαν πολλὰ ποῦ δὲν τὰ εἶχε.) Μερεξεδνίαν (σήμερον, βιέσεις, δὲν ἔχω τὸ πόν διὰ πληροπορίας· θὰ δημοσιεύσω διὰς μίαν εἰς τὸ προσεχές.) Ἀράχνην (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τὴν προθυμίαν.) Σοφὸν Μεσολογίαν, Δαίμαρρον Γατάκι (εἰπέ εἰς τὴν ἐκδότην σου, δεῖ ἔχω συνεργάτας, οἱ ὁποῖοι

μετατρέχουν δεῖ ἐγὼ ἐκλέξω) Ροδοφωτισμένην ὕσιν, Ἀντίο Μαστέλλο (ἐλήθη.) Παπαροῖταν τοῦ Τρομυγῶ (γράψε μου γρήγορα διὰ νὰ ἀβῶ δεῖ ἔγινες ἐντελὼς καλῶς) Κόκκινον Σκουράκι, Μέλι τοῦ Ὑμητοῦ, Ἡρωικὸν Σίφρος (εἶχε γίνῃ λάθος, ἐνεκα τῆς ὁμοιότητος τῶν ψευδωνύμων σας) Κερκυραϊκὴν Νύκτα (ἐσυνώμνησες μετὰ τὴν πλειοψησίαν.) Δ. Βίτορην (εὐγε!) Φιλόμουσον Παῖδα ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικὴν τὴν καὶ ὀρθογραφικὴν ἐπιστολήν· βλέπω δεῖ εἰς τὸ δάσκαλον αὐτὸ ἔκμας μεγάλα· προῦτος γράψω μου.) Μυστηριώδη Ἀνδρῶν (ἔκου· ποῦ δὲν σε θέλω! νομίζω δεῖ αἱ προτάσεις σου ἐδημοσιεύθησαν ὁρσίν, καὶ δὲν τὰς εἶδες.) Ἰωάννην Δ. Δεσπῶν (πολὺ δὲ μ' εὐχαριστῆς, ἄν μου γράψῃς ἀνεκένιστα· ἀσπάζομαι τὴν ἀδελφὴν σου, ποῦ εἶχε νάμου γράψῃ τόσον καιρὸν.) Ποιήτριαν Σαφῶς, Στ. Σαμάτην, Σύρε κ' ἔλα, Ἀνδρὸν Δάμνην (ἐλήθη καὶ ἐστάλη.) Γερασίμον Δ. Λασκαράτον (ὁρατὸν τὸ ποιητικόν) Ἀνοιχτὴν Καρδίαν, Ζωηρὰν Φλόγα (εὐγε! τώρα περιμένω καὶ τὸ μεγάλο-μεγάλον γράμμα.) Κόθρον (ποῦ δὲ εἶχε ἐπιθυμήσῃ, καὶ μετὰ τὴν χαρὰν ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου καὶ πῶς σου φαίνεται τὸ νῆμα.) Ἰππότην Γουλιέλμον (ἔλαβε.) Ἀρριον Μαρδῶν (ἡ Κική σὲ ὑπερευχαρίστει διὰ τὰ λαμπρὰ σουδανικά γραμματάκια.) Τῖδον τῆς Νυκτὸς (ἔκαστον φυλλίδιον τῆς Δ. Περ. τιμᾶται λεπ. 25) Βίωνα τὸν Σμυρναῖον (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ διὰ τὰ ἐνεργετικά· πολλὸν καιρὸν ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ δὲν σε εἶχε λησμονήσῃ· ἐμπρός, τώρα!) Ἑλληνοπούλιν, Κωσταντ. Τζαναβάραν (ἀντὶ τῆς δακρυμῆς, σὺ ἔστειλε Χάρην Ὑσίων· γράψε ἐπ' αὐτοῦ τὰς λύσεις καὶ στείλῃς) Καρδίαν ἐπὶ Πέτρων, Περιζήτητον, Ἀρριναβαρὸν Ἐρυθράδην (ἦτο πολὺ καλὴ καὶ ἐστάλη.) Θαλασσινὸν Ζωγράφον (μετὰ τὰ θερμώτατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου πατρὸς, Ζηλωτὴ τῆς Διαπλάσεως, Γορδιὸν, Ἀρριόγατον, Κόμητα τῆς Φέρας κτλ. κτλ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 24 Ἰουλίου θάπανθω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 13 Σεπτεμβρίου

Ο γὰρ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νὰ γραφῇ τὰς λύσεις τῶν ἐκ διακριτικῶν, πωλεῖται ἐν τῇ Πραξίᾳ μας εἰς ἑκατὸν, ὧν ἑκάστη περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται 99.

443. Δεξιγοίττος.

Μετὰ τὰ πλοῖα τὸ μισόν μου,
Ἀκρωτήριον τὸ ἄλλο.
Ἐπιπλὸν τὸ συνόλον μου
Ἦ μικρὸν ἢ αὐτὸ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συναγωγικοῦ Παικτοῦ

444. Συλλυγδογόριτος.

Ἐπὶ τῶν πρῶτων, τὸ ἄλλο κακομακρὸν,
Καὶ τ' ὅλον μου τὸ βλέπει· ἂν ἐξυπνῇς νοῦν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεοφάνους

445. Στοιχειογόριτος.

Εἴμ' ἄρατοι ὡς ἔχω καὶ κανεὶς δὲν θὰ με ἰδῇ,
Κάποιος στρατηγὸς προβάλλει ἑνα γράμμα μου.
[ἂν βγῇ]

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰσθητικῆς τῆς Συναγωγῆς

446. Ἀναγρομματοδότος.

Εἴμαι ἔξω· ἔξω γὰρ, καὶ νὰ λήξω τῶν γραμμάτων
Τὴν σερπὴν ἔνθ' ἐβλήσω, [μάταιον]
Καὶ τὰ δύο Φάλαρα σας· ἡ τὰ δύο Φάλαρα τῶν.
Εἴμπαρὸν νὰ ζωγραφίσω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Κ. Συναγωγῆς

447. Ἰστορικὴ Ἐρωτηθὶς.

Ποῖος μέγας ἀνὴρ ἐγεννήθη τὴν 8 Ἀπριλίου 1798
ἀπέθανε δὲ τὴν 9 Νοεμβρίου 1856;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Ἰγνόν

448. Τετραγώνον.

*** Ἄντικατασταθῶν οἱ ἀστεριῶδες
* διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ
* γινώσκονται: ἄνω, ἄνω, ἄνω, ἄνω
* ἀρχαία πόλις· δεξιὰ ἐρπετόν καὶ
*** ὀριστερὰ, ποταμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κλήρης

449. Κεκομμένη Παροιμία.

Ἡ Μαρίκα, τὸ σχολεῖο καὶ τὸ σπῆτι εἶνε καλὰ.
Κάθε μέρα μελετᾷ καὶ ἐργάζεται πολὺ.
Ἄπο τώρα συνειθίζει νὰ ἰσὺν εἶνε ὀκνητὴ.
Πᾶρται ἐνωρὶς τὸ βράδυ καὶ σηκώνεται πρῶτον.
Φαίνεται, δεῖ θὰ γίνῃ μὲ λαμπρὴ νοικοκυρά.
Ἦ εὐχομαι νὰ τῇ ὁμοιάσῃ καὶ ἐκὼν καὶ παρὼν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλον

450. Παίγνιον.

Ὁ Ἀναλίας ἔθεσε μερικὰς ἀπὸ τὰς ἀδελφὰς
του εἰς τὴν γραμμὴν, συνέπεσε δὲ ὥστε νὰ νῇ
προηγῇ· αἱ δὲ, στερὰ, νὰ κολουθῇ ὅλη, ἄλλη νῇ
προηγῇ· αἱ μὲν καὶ νὰ κολουθῇ ἄλλη. Πῶς
ἀδελφὰς ἔθεσαν εἰς τὴν γραμμὴν.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Π. Κουζοῦ

451—455. Μαγικὴ Συλλαβὴ.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων, ἑκάστης τῶν
κίττων λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντως τῆς
αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶν ἄλλη τότε λέξις·
γαλαρὸς, μαρτεία, Ἀσπασία, ματαίως, λατρεῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεοτακτοῦ

456. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τίτοι καὶ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦν εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς περὶ
κοῦ, τὰ δὲ τρίτα ἔντομον.

1. Σκοτεινὸς, 2. Δένδρον, 3. Νῆος, 4. Ζῶον
ἰερὸν, 5. Κράτος, τῆς Εὐρώπης, 6. Ἀρχαία
πόλις, 7. ἰχθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δ. Ν. Δημητρίου

457. Γρίφος.

οὐ· Ω δόξα, νεῦε, στήτω, δὲ Εἰ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραπεζοῦ

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 22 καὶ 29 Μαΐου 1898

299 Ἰκνίον (εἰκὼν, ἔν) — 500, Χρῶ-
νοῦς. — 501. Ἄγις σίγα — 502 Σοῦλι, Φοῦλι —
503. Κ 504. Σπυρὸς βραδύς·
ΨΑΡ 403. Ἐργον οὐδὲν οὐδὲν
ΛΑΚΥΩΝ 506. Ἀπορία ψάλλου βῆ
ΙΒΙΣ 507. Καθὼς ἐμετρήθη
ΜΕΛΕΑ ΓΡΙΣ τὸν σπινθάρν του. — 508.
ΨΑΡΑ, ΛΑΥΣ (ΨΑΛ),
ΒΑΛΔΙς, ΤΡΥΓῶν, ΒΑΣΙς). — 509. Τὰ ἄλλα δὲ
για ζάχαρην· καὶ τὰ καθόλου μέλι. — 510. Ὁ οὐρανὸς
ἔχει τὰ γένεια· ἔχει καὶ τὰ κτένια. — 511. Ὁ
Διάπλασις ὑπάρχει ἐπὶ αἰῶσι· ἔν ἔτη.

512. Φασιανὸς (τά, σί, ἄν, 5). — 513. Χρῶ-
σι, ὡς). — 514. Πάρος, Πάρος. — 515. Πάρος
λάνη (μέλαν η). —

516.	Π	517.	Υ	Π	Β
	Ι	Ο	Α	Ο	Α
	Ι	Ο	Α	Ο	Α
	Π	Ο	Τ	Α	Μ
	Ο	Τ	Α	Μ	Ο
	Ν	Ο	Μ	Ο	Σ
	Σ	Ο	Σ	Α	Ρ
	Σ	Ο	Σ	Α	Ρ

518. Τοῦ εἶχαν δώση νὰ διαρῆσιν τὸ
350 διὰ τοῦ 7. — 519. Κοντὰ τὸ
νοῦ καὶ γινῶσι. — 520—524. Γινώσκ. Σ
νῆς τῆς ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλαβῆς πω, σχη-
ματίζονται αἱ λέξεις: Ἀποκῆ, ὅπαρ, πῶσις,
σιωπή, ἐπωμῆς. — 525. ΙΑΝΟΣ, ΑΡΑΝ,
ΤΑΡΟΣ (1, ΓΑΤΡΟΣ, 2, ΑΡΑΒΙΑ, 3, ΝΑΙΡΟΣ,
4, ΟΛΟΣ, 5, ΣΗΛ). — 526. Οἱ πλοῦτον οὐ
γόμενοι μᾶλλον ἀρετῆς, φαῖλοι εἰσιν. — 527.
Ἐν τῇ φιλομαθῇ, ἔσει καὶ πολυμαθῇ.